

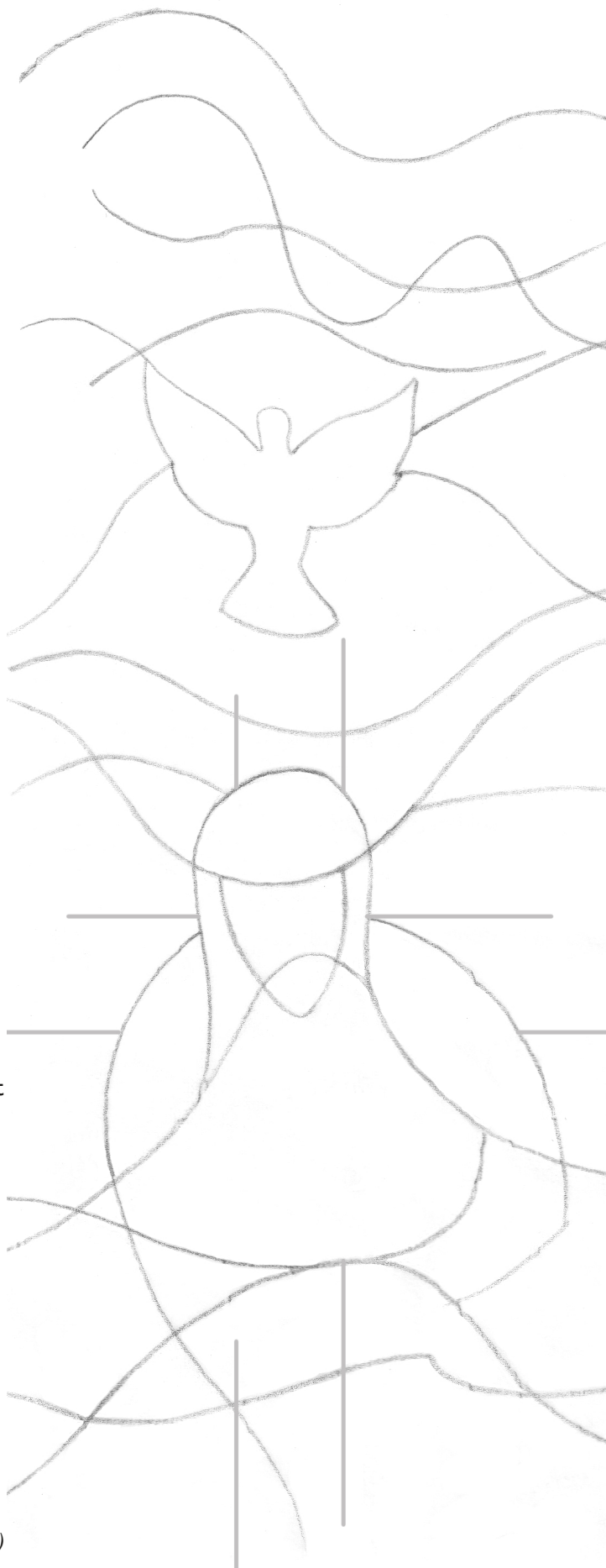
Van Epifanie naar Veertigdagentijd

Ik herinner me een jaar waarin onze zoon zei: 'Maar dan moet de Kerstverlichting tot Goede Vrijdag blijven hangen!' Hij zal ongeveer acht jaar geweest zijn, en ik vermoed dat hij het ook gewoon jammer vond dat de Kerstboom het huis weer verliet. We besloten dat jaar om inderdaad één draadje met Kerstlichtjes te laten hangen. Het was immers ook wel een mooie aanleiding om het nog eens te hebben over Kerst en Pasen.

Wie geneigd is om chronologisch te denken, kan zich gemakkelijk verbazen over de opbouw van het kerkelijk jaar. Met Kerst vieren we de geboorte van Christus. Waarom duurt het niet tot het eind van het kerkelijk jaar voordat we aan het sterven van Jezus toekomen? De opbouw van het kerkelijk jaar toont ons dat chronologie niet het belangrijkste is waarvan een mens leeft. Net zomin als een kwantiteit aan dagen, hoe diep verdrietig het ook is als we 'voortijdig' afscheid moeten nemen van een menskind. In de kerk staat niet de kwantiteit aan dagen, maar de kwaliteit van leven centraal. De komst van Jezus op aarde stelt niet zijn aardse leven centraal, maar toont ons hoe God bij ons betrokken is.

Na Kerst vieren we Epifanie: dát de goedheid en de liefde van God zichtbaar en tastbaar geworden is. De tweede zondag na Kerst vieren we Epifanie, en vanaf dat moment leven we – tot aan Aswoensdag – in de Epifaniëntijd. Direct na het vieren van de geboorte, gaan we ons bezinnen op lijden en dood.

(Lees verder op pagina 2)

(vervolg van voorpagina)

Dat klinkt dramatisch, maar we doen dat onderweg naar het grote feest van Pasen. Met Pasen vieren we dat God ons vasthoudt, over alle grenzen heen. Dat liefde sterker is dan de dood. En zoals we in de Advent toeleven naar Kerst, leven we in de Veertigdagentijd toe naar Pasen. In de Advent staat het wachten op het zichtbaar worden van God centraal. In de Veertigdagentijd weten we ons verbonden met het vele lijden op aarde, erkennen we ook onze rol in dat geheel, en weten we ons uiteindelijk gedragen door het Licht dat ons aan zal stoten in de morgen, door de Opstanding.

Dit jaar willen we als gemeente één moment in het kerkelijk jaar net iets anders markeren dan u als gemeente in de afgelopen jaren gewend bent geweest. We willen dit jaar de Aswoensdag in De Open Haven vormgeven.

Wie aan wil sluiten, kan dat op twee manieren doen.

We starten met een sobere maaltijd. Soberheid past in de Veertigdagentijd. Wie stilstaat bij het lijden in de wereld en in eigen kring, die matigt zich en houdt de jubel even in. Dat creëert ruimte voor gesprek over verdriet en over verlangen naar het land waar het leven goed is voor ieder.

Aansluitend (maar maaltijd en viering kunnen ook los van elkaar bezocht worden) houden we een korte Aswoensdagviering. In die viering is er, voor wie dat wil, ook gelegenheid om een Askruisje te ontvangen. ‘Gedenk, mens, stof ben je, en tot stof zul je wederkeren.’ ‘Kom tot inkeer, het Koninkrijk is nabij.’

Van Palmtakjes die op Palmzondag aan gelovigen zijn uitgereikt, wordt as gemaakt. De grootse verwachtingen waarmee we Jezus als koning willen verwelkomen, wat richten die uit in ons leven? Met bezinning op die vraag gaan we de Veertigdagentijd in.

In het kerkelijk jaar denken we in cycli. Ieder jaar doorlopen we de cyclus weer. Telkens weer worden we uitgenodigd om ons geloof verder te verdiepen. God is binnengekomen in ons bestaan. Met elkaar kunnen we delen wat dat voor ons en voor de wereld om ons heen betekent. Uiteindelijk leven we met het Licht van Pasen voor ogen. Onderweg zijn er kleinere lichtjes die ons gaande houden. En zoeken we met elkaar – bijvoorbeeld met een ritueel op de Aswoensdag - ruimte voor bezinning en inkeer.

Ds. Karin van den Broeke